

JDĚTE DO CELÉHO SVĚTA A HLÁSEJTE EVANGELIUM

V neděli 29. května se uskutečnilo v aréně Esprit v německém Düsseldorfu setkání asi 30 tisíc mladých z neokatechumenátních společenství Evropy. Mezi nimi i 30 chlapců a děvčat z Valašského Meziříčí a já s nimi. Co předcházelo tomuto setkání, jak jsem je prožíval a co nás ještě čeká v nejbližší době, to si teď můžete přečíst.

NOC KOSTELŮ

V pátek 27. května večer poprvé i u nás proběhla noc kostelů. V celé republice přišlo do našich kostelů více než 300 tisíc návštěvníků. Do našeho farního kostela skoro 500. Ohlasy byly povzbudivé. Moc se líbili Broučci, dost lidí si šlo prohlédnout staré ornáty a pluviály, nádherný byl varhanní koncert. I když venku hřmělo a byla bouřka, vše přehlušily burácející

varhany Bohumíra Kratochvíla. (Kam se hrabe bouřka na Bohuše!) Do tichého kostela ozářeného jen svíčkami pak hráli žáci a učitelé ZUŠ na housle, flétny, varhany. I to byl nádherný zážitek. Někteří lidé si prohlédli svůj zápis křtu ve farní matrice. Díky tomu si zase někteří křesťané uvědomí, kdy byli pokřtěni, a budou si každoročně výročí svého křtu připomínat. O půlnoci celou akci uzavřela modlitba před spaním a požehnání celému městu. Věřím, že to mohu napsat nejen za sebe: těšíme se na příští ročník.

CESTA ZAČÍNÁ

Po dvouhodinovém spánku jdu na autobusové nádraží, odkud asi ve čtyři hodiny ráno odjíždí autobus Zdenka Svobody do Německa. V Olomouci, v Brně a v Praze přibíráme další spolupoutníky. Cesta ubíhá a já prožívám menší šok. Sedím si, nikam nemusím spěchat, mohu si

číst, poslouchat hudbu, modlit se, podřimovat. Po několika týdnech, kdy jsem se prakticky nezastavil, nádherná relaxace. Pane, díky! Ty pamatuješ na všechno.

EVANGELIZACE V DRÁŽDANECH

Všech 30 tisíc mladých, kteří směřovali do Düsseldorfu prožívá evangelizaci v některém německém městě. Chceme pozvat mládež na setkání se Svatým otcem do Madridu. V této chvíli je nás 150. Připojily se dva autobusy ze Sloven-

ska. Mladí lidé zpívají, tančí, Wolfgang, který je Rakušan, říká kolemdoucím, kdo jsme a co chceme. Jedna učitelka se chce vyfotit u transparentu, který zve mladé do Madridu. Ukáže to prý svým žákům a navrhne jim tuto prázdninovou akci. Zpíváme Christus erstand a všichni rozumí, že Zmrtvých vstal Pán!

Někteří mladí tančí a zpívají s námi. Lidé říkají: „Je vidět, že máte radost.“ Nesetkáváme se s výsměchem ani se zlobou. Někteří jdou s námi celou Prager Strasse (Pražskou třídou). Drážďany jsou nádherným městem obnoveným po bombardování na konci II. světové války do původní podoby. Nám se v této chvíli líbily ještě více díky tomu, co jsme tam prožili.

NÁVRAT DO MINULOSTI A NÁVŠTĚVA Z BUDOUČNOSTI

Kdo by netoužil cestovat v čase. Mně se něco podobného podařilo. Na noc jsme se totiž vrátili do Litoměřic. K mému velkému překvapení byl nocleh zajištěn v bývalém kněžském semináři, kde jsem se celkem 5 let připravoval na vše, co mě čekalo po kněžském svěcení. Po 21 letech jsem zpátky. Budova se vůbec nezměnila. Chodím skoro

po špičkách, do očí se mi hrnou slzy, připomínám si nádherná léta přípravy na kněžství. Modlím se v kapli, pak jdu po chodbě, všechno je jako tenkrát. Najednou vidím mládež z Valašského Meziříčí a říkám si: Kde se tu vzali? Jak mě našli? Odkud mohli vědět, že k nim jednou jako farář přijdu? A oni jako by říkali: „To jsme my, ke kterým jednou přijdete do Valmezu. Už se na Vás těšíme.“ V této chvíli jsem si uvědomil, kolikrát jsem se v kapli modlil za ty, ke kterým mě Pán jednou pošle. V modlitbě jsem už tehdy všechny své budoucí farníky nosil ve svém srdci. Já jsem je ještě neznal, ale Ježíš už věděl, za koho se modlím, a také věděl, jak mě připravit na všechno, co mě čeká. Jak podivuhodně se v našem životě prolíná budoucnost, přítomnost a minulost. Dá se skutečně mluvit o cestování v čase v Ježíši Kristu skrze modlitbu.

ESPRIT ARÉNA

Sponzorem moderního fotbalového stadionu v Düsseldorfu je módní firma Esprit. Francouzské slovo esprit znamená duch. Někdo se dá ovlivnit duchem módy, my jsme mysleli na Ducha Svatého. Na stadion se vejde při fotbalovém zápase až 60 000 fanoušků. Střecha se dá uzavřít, trávník odvést a vznikne hala, která se může v zimě vytápět. Konají se zde koncerty a jiné akce. Maximální počet lidí v hale s koncertním podiem je 20 000. (Před měsícem zde např. proběhlo finále písničkové soutěže Eurovize). Je krásné, že toto místo mohlo sloužit i k modlitbě a hlásání Božího slova. Bohoslužbě předsedal kardinál Meisner. Povzbudil mladé lidi, aby s pomocí Ducha Svatého překonávali sami sebe jako Panna Maria. Ujistil také mladé, že Ježíš právě s nimi počítá, aby nasýtil dospělé i starší. (Evangelium o chlapci, který měl pět chlebů a dvě ryby). Nakonec zazněla výzva obvyklá na těchto setkáních: Kdo z chlapců cítí volání ke kněžství, ať přijde dopředu. Biskupové jim dají požeňání. Mezi 750 chlapci byl jeden z Prahy, jeden z Olomouce a jeden z Valašského Meziříčí. O něco menší počet děvčat si přišel pro požeňání a pomoc na cestě k řeholnímu povolání. Z Valašského Meziříčí prozatím nikdo.

A nakonec ještě jedno nádherné překvapení: Kde se vzaly, tu se vzaly řeholní sestry ve známých hábitech a mezi nimi sestra Faustýna. Ne ta z Krakova, ale z Juřinky. Znáte ji jako Lenku Kublovou. I když na tomto setkání sestřičky z kláštera v Düsseldorfu být neměly, všechno se na posled-

ní chvíli změnilo a my se mohli s nimi setkat. Díky, Bože, že se věci nemění jen k horšímu!

CÍL POUTI - DOMOV

Velikým zážitkem byla pro mě i zpáteční cesta. Mladí lidé měli možnost podělit se o své dojmy a zážitky. Abych pravdu řekl, moc velkou aktivitu jsem nečekal. Byl jsem však překvapen. Skoro všichni měli odvahu vzít do ruky mikrofon a říct své svědectví. Co říkali, bylo velmi upřímné a hluboké. Vzpomněl jsem si přitom na proroka Joela, který říká: „Vaši synové a dcery budou prorokovat.“ Díky, Bože, že svou církev stále vedeš svým Duchem.

NOVÁ EVANGELIZACE

Všechny tyto zážitky by měly být inspirací do budoucnosti. V Düsseldorfu jsme mimo jiné slyšeli, že je třeba dvacet tisíc bohoslovců a kněží pro Čínu. Někdo řekne, to se nás netýká. Jenže nová evangelizace je nová tím, že už se netýká jen kněží a řeholníků. Každý pokřtěný je zván na vinici Páně. Noc kostelů a Rok křtu ukazuje, jaké jsou možnosti a co vše by se dalo dělat. Tady je několik nápadů:

1. Kolik lidí, ať už věřících nebo nevěřících, by se zastavilo v našich kostelech, kdyby byly otevřené. Jedni by se pomodlili, druzí by se na chvíli zamysleli. Ideální by bylo, kdyby tam na ně někdo čekal a řekl jim něco o historii, o víře a na rozloučenou jim třeba věnoval pěkný letáček s fotografií našeho kostela.
2. Nebojme se s druhými mluvit o křtu. Kolik rodičů možná čeká na slovo povzbuzení ze strany známých a příbuzných. Ujistěte je, že jsou na faře očekáváni a že jim pomůžete.
3. Setkání s řeholními sestrami v Düsseldorfu mi připomnělo důležitost modlitby za evangelizaci. Nakonec tedy jeden příběh.

OBYČEJNÝ KREJČÍ

Jeden známý kazatel byl pyšný na to, kolik lidí se po jeho kázání obrátilo. Bůh mu ve snu ukázal krejčího, který při každém píchnutí jehlou, při každém stehu opakoval: „Bože, smiluj se nade mnou, zachraň duše!“ A Bůh kazateli řekl: „Tady je pravá příčina toho, proč se lidé, když kážeš, obracejí!“

o. Pavel

Slovo života

červen 2011

„Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.“ (Řím 12,2)

Máme před sebou druhou část listu sv. Pavla Římanům, v němž nám apoštol popisuje jednání křesťana jako výraz nového života, pravé lásky, pravé radosti a pravé svobody, které nám Kristus daroval. Křesťanský život znamená nový způsob, jak ve světle a v síle Ducha Svatého čelit různým úkolům a problémům, před nimiž se můžeme ocitnout.

V tomto verši, úzce spjatém s předešlým, apoštol vyjadřuje cíl a základní postoj, který by měl být charakteristický pro každé naše chování: učinit svůj život Boží chválou, neustálým skutkem lásky při trvalém hledání jeho vůle a toho, co je bohubilé.

„Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.“

Je zřejmé, že pro to, abychom mohli plnit Boží vůli, je nutné ji především poznat. Jak nám apoštol naznačuje, není to jednoduché. Boží vůli není možné dobře poznat bez zvláštního světla, které by nám v různých situacích pomohlo rozlišit, co od nás Bůh chce, a vyhnout se iluzím a omylům, do nichž bychom mohli snadno upadnout.

Jedná se o dar Ducha Svatého zvaný „dar rozlišování“, který je nezbytný pro utváření naší autentické křesťanské mentality.

„Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.“

Jak ale máme získávat a rozvíjet v sobě tento tak důležitý dar? Bezpochyby je třeba, abychom dobře znali křesťanskou nauku. To ovšem nestačí. Jak nám připomíná apoštol, je to především otázka života, otázka naší velkodušnosti a snahy žít podle Ježíšových slov bez obav, nejistot a polovičatosti. Je to otázka ochotné pohotovosti a připravenosti konat Boží vůli. Právě to je způsob, jak získat světlo Ducha Svatého a utvářet novou mentalitu, jaká se od nás vyžaduje.

„Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.“

Jak tedy budeme žít Slovo života tohoto měsíce? Budeme se snažit, abychom si i my zasloužili světlo potřebné pro dobré plnění Boží vůle. Dejme si proto předsevzetí, že budeme stále lépe poznávat jeho vůli, jak ji vyjadřuje jeho slovo, nauka církve, povinnosti našeho stavu atd.

Především se však budeme snažit, abychom se zaměřili na život, protože - jak jsme právě viděli - ze života a z lásky pramení pravé světlo. Ježíš se zjeví tomu, kdo ho miluje a uskutečňuje jeho přikázání. (Srv. Jan 14,21)

Tak dokážeme plnit Boží vůli - nejkrásnější dar, který mu můžeme nabídnout. Bude to dar bohubilý nejen díky lásce, kterou vyjádří, ale i díky světlu a plodům křesťanské obnovy, které okolo nás vyvolá.

Chiara Lubichová

ZŠ Salvátor

V tomto školním roce naposledy zdravím všechny čtenáře našich příspěvků a hned v úvodu je třeba se omluvit za tiskařského šotka všem Broučkům a jejich fanouškům. V minulém čísle bylo zveřejněno, že Brouči získali na pěvecké soutěži Chrám i tvrz 3. místo a ono to bylo místo 2. Protože těch akcí Broučků bylo dost, sama paní učitelka Bezděková se toho ujala a sepsala přehled jejich akcí. Doufáme, že tentokrát už šotek nechá příspěvky bez povšimnutí

Od 23.5. - 10.6. u nás na škole strávily svou praxi naše bývalé studentky Kateřina Dobiášová a Eliška Pavelová. Pomáhaly nejen asistentkám s žáky, ale i v družině. Děkujeme jim za práci.

Středa 25.5. byla zážitkem pro naše čtvrtáky. Bylo jim v rámci hodiny náboženství umožněno navštívit věž našeho kostela. Své pocity už by museli vyjádřit sami, ale myslím, že byli příjemně překvapeni krásnou vyhlídkou.

Na čtvrtek 26.5. se nejvíce těšili prvňáčci, protože byli v KZ „pasování“ do čtenářského řádu. Tuto akci pro prvňáčky knihovna pořádá již několik let a vždy ve svých řadách přivítá další nové členy. Vždyť co může být krásnějšího, než se alespoň na chvíli přenést na vlnách příběhu do jiného světa a prožívat s hlavními postavami jejich dobrodružství. Ve stejný den si naši osmáci vyslechli zajímavou přednášku na téma mezilidských vztahů a sexuality.

Původně ve středu 1.6. na Den dětí se měl konat tzv. Humanitární den, ale pro špatnou předpověď počasí byl přesunut na úterý 31.5. Po třídách se žáci rozešli po okolí Valašského Meziříčí a společně se svými učiteli prožili „pochoďákový“ den zaměřený na orientaci v přírodě, práci s mapou i kompasem, někteří opékali, jiní zašli na rozhlednu, k rybníčku v bývalých kasárnách apod. Počasí bylo skvělé, tak jsme si to všichni náležitě užili a nikoho nebolely nohy. (Alespoň myslím.)

V týdnu od 6. - 9. 6. naši prvňáci, druháci a šestáci navštívili zámek Kinských, ve kterém právě probíhaly lektorské programy. Ti menší se zúčastnili výstavy s názvem Méda z Brodské a ti starší výstavy motýlů. Moc hezké akce na doplnění učebních osnov.

Od 13. - 17. 6. celý první stupeň zamířil směrem na Čeladnou, kde žáci strávili slunečné dny plné her a čerstvého vzduchu. Pan učitel Hendrych s kolektivem pomocníků pro ně připravil nabitý program. Protože v den uzávěrky časopisu (tj. 16.6.) ještě prožívali své poslední zážitky, nemohu celou akci podrobněji zhodnotit. Ale jak znám pana učitele i ostatní kolegyně, byl to pro děti jistě další z nezapomenutelných týdnů. O tuto akci je čím dál větší zájem, protože ve škole zůstalo pouze 21 dětí z celého 1. stupně.

No a na všechny již netrpělivě čekají prázdniny. Letos budou obzvláště brzy, protože díky ředitelskému volnu děti dostanou svá vysvědčení již v pondělí 27.6. 11 deváťáků je dostane v kostele a na ostatní budou čekat v jejich třídách. Všichni se již nemůžeme prázdnin dočkat. Takže - ať jsou plné slunce, bezpečí, smíchu a radosti, abychom se v září zase všichni sešli v naší rodinné škole. S Boží pomocí se opět dočkáme nového školního roku, kdy naši školu „posílí“ 24 prvňáčků, na které se těšíme ve čtvrtek 1. září v 8.00h v našem kostele.

Za všechny své kolegy Lenka Adámková

O Broučích

Měsíce březen i duben byly pro děti z pěveckého sboru Broučci nabity prací, zkoušením a zpíváním. Ještě v březnu děti odjely

na dva dny do města Opavy, kde byly pozvány k účasti na koncertě *Zpíváme pro miminka*. Jednalo se o charitativní koncert, přičemž výtěžek z koncertu byl věnován Kojeneckému ústavu v Opavě. Naši Broučci vystoupili se svým samostatným programem,

ale také jako součást velkého pěveckého tělesa, které vytvořili společně s dětským sborem *Nota z Pusté Polomi*. Dne 16. 3. koncertovali hned třikrát: pro sbory, poté pro školy,

nakonec na hlavním koncertě pro veřejnost. Chut' a nadšení „voněly“ z každé písně, děti měly úspěch a o Valašském Meziříčí se v Opavě mluvilo díky malým zpěváčkům více a více.

V dalších dnech již po několikáté v tomto školním roce zazpívali Broučci ve valašskomeziříčské Citadele. Zážitkem bylo též vytvoření krátkého programu učitelům ZŠ Salvátor, a to u příležitosti Dne učitelů. Nejenže děti zazpívaly, ale samy připravily posluchačům také lahodné pohoštění. Udělaly to s radostí, protože učitelé na ZŠ Salvátor našim zpěváčkům fandí a jsou jim velkou podporou. Bylo by bláhové myslet si, že zpívání po tolika akcích nebylo ve škole slyšet. Právě naopak.

Ve středu 13. dubna Broučci odjeli do Uherského Hradiště, kde se ve dvou kategoriích účastnili Krajského kola soutěže školních pěveckých sborů. Děti menší i větší vybojovaly Zlaté pásmo, přičemž starší Broučci, jako jediný sbor, získali postup do celostátního kola v Uničově. Dojetí bylo veliké. Radost, vzájemné objetí i slzičky, to vše Broučci pocítili v tento den. Hned v sobotu 16. dubna se malí zpěváci účastnili regionální soutěže Chrám i tvrz ve Vsetíně, odkud si přivezli diplom s 2. místem. V pátek 27. 5. byli Broučci pozváni k zahájení koncertu u příležitosti konané akce *Den kostelů*. Těšení bylo veliké, zpívat doma je přece jen nejhezčí a zpívat těm, které máme rádi, je dárek pro nás. Ve 21 hodin, do naplněné ho kostela, pomalu kráčeli Broučci za jemných doteků svící a koncert otevřeli písní *Aleluja*.

Ještě pár písní a koncert pokračoval, zatímco „salvátorové“ děti pospíchaly do postýlek, protože je ráno čekal odjezd na Celostátní přehlídku školních pěveckých sborů v Uničově. Dny 28. – 29. 5. byly prožité v tomto krásném městě na Hané. Přehlídka se účastnilo 18 sborů z celé České republiky. Přehlídka byla nesoutěžní, i přes to jednotlivé koncerty sborů

hodnotila porota složená z velmi významných osobností oblasti sborového zpívání. Za stůl porotců usedl např. Marek Valášek - sbormistr, dirigent a vyučující na PaedF

Univerzity Karlovy v Praze a Pražské konzervatoři, Alena Tichá – hlasový pedagog, vyučující na PaedF Univerzity Karlovy nebo Štefan Sedlický, sbormistr z Banské Bystrice, významná osobnost slovenského sborového zpívání. Děti se předvedly, ve zpívání bylo trošku strachu z neznámého, ale přesto, musím říct, že vydaly ze sebe to nejlepší, co zatím umíme. Jaké bylo hodnocení Broučků ze strany poroty? Slova poroty: „Dokáží vytvořit krásnou lyrickou atmosféru, zpívání je ušlechtilé se správným hlasovým základem, při zpívání halekačky má posluchač pocit, že na Valašsku skutečně je... přímou pochvalu si zasloužila Verunka Kindlová za snový zpěv, Matěj a Stázinka za instrumentální doprovod.“ Všichni porotci hodnotili jako neuvěřitelné, že sbor není ze ZUŠ a navíc jen z jedné ZŠ. Taky mi to tak někdy připadá - neuvěřitelné. Sbor si z Uničova přivezl Zvláštní ocenění poroty za poetické zpracování písně Vlasty Redla Laštověnka.

Když listuji kronikou a sleduji akce, které proběhly tento rok... nevěřícně kroutím hlavou. Spousta dětí se bez výjimky účastnila všeho, co přišlo. Na začátku roku jsem psala, že děti jsou úžasné. Jsem ráda, že i v červnu můžu říct totéž, ale ještě s větším poděkováním jim i jejich rodičům. Velký dík patří také učitelům ze ZŠ Salvátor, kteří nás podpořovali, povzbuzovali, fandili i poslouchali. Obrovské díky patří paní L. Cahové a panu řediteli H. Mikuškovi! Díky panu řediteli Broučci měli vynikající zázemí a také často finanční podporu, bez které by se spousta akcí nemohla uskutečnit.

Přeji dětem krásné prázdniny, pohodu, radostně strávené dny, naplněné hrami a dobrodružstvím. A kdo bude chtít zpívat příští rok... na toho se už teď těším!

15. září nás čeká první vystoupení, zpívat budeme s cimbálovou muzikou Polajka! Není to paráda? Už zase se těším! Krásné prázdniny dětem i rodičům.

Žaneta Bezděková

Modlitba jako rozhovor a setkání

Ne příliš často se modlíme, a pokud ano, odříkáme většinou naučené modlitby. Je však důležité prožívat alespoň někdy okamžiky upřímné, hluboké a intimní modlitby. Inspirací pro tyto okamžiky může být i následující modlitba.

Je to modlitba, která se našla v náprsní kapse ruského vojáka Alexandra Zacepy. Napsal ji za druhé světové války bezprostředně před bitvou, ve které zahynul. Poprvé byla publikována v samizdatu v roce 1972. Je nazvaná Teprve teď:

„Slyš, ó Bože! Ani jednou v životě jsem s tebou nemluvil, ale dnes tě chci oslavovat. Víš, odmalička mi říkali, že nejsem... Já, hlupák, jsem jim věřil. Nikdy jsem nepřemýšlel o tvém díle, ale dnešní noci jsem se díval z kráteru po granátu k nebi na hvězdy, byl jsem okouzlen jejich jiskřením

a v jediném okamžiku jsem pochopil, jak hrozný může být klam...“

Nevím, Bože, jestli mi pomůžeš, ale mluvím k tobě a ty mi rozumíš... není divné, že v tomto hrozném pekle se mi ukázalo světlo a já jsem tě spatřil? Kromě tohoto nemám nic, co bych ti řekl. Jsem šťastný jen proto, že jsem tě poznal. O půlnoci půjdeme do útoku, ale nemám strach, máš nás přece na očích. Zazněl povel! Musím jít. Bylo mi s tebou dobře. Chci ti ještě říct, a ty to víš, že bitva bude krutá: možná, že právě této noci na tebe přijdu zaklepat.

I když jsem dosud nebyl tvým přítelem, až přijdu, dovolíš mi vejít? Co se děje, pláču? Můj Bože, vidíš, co se mi stalo, teprve nyní jsem tě uviděl jasně... Zachraň mě, Bože, jdu... sotva se vrátím. Je to divné, ale teď už mi smrt nenahání strach.“

*Převzato z knihy Raniera Cantalamessy:
Tvé slovo mi dává život*

Mystik a žebrák

Vyprávění o Mistru Eckhartovi

Mistr Eckhart se po dlouhá léta modlil, aby se někdy setkal s člověkem, který by mu ukázal cestu k pravdě a ke štěstí. Jednou se mu jeho přání splnilo. Před kostelem uviděl žebráka v ošumělých a potrháných šatech,

kteřé mohly mít cenu sotva pár grošů.

Mistr Eckhart pozdravil žebráka slovy:

„Dej ti Pán Bůh dobrý den, bratře!“

„Nikdy jsem neměl špatný den,“ odvětil žebrák.

Mistr se ptal s údivem, jak je to možné.

Žebrák mu řekl: „Naučil jsem se žít v Boží přítomnosti.

Když prší nebo sněží, když mrzne, nebo když je hezky, děkuji za to Bohu, a tak je to dobrý den.

Ať mi pošle cokoliv, radost či bolest, přijmu to:

vím, že je to pro mne to nejlepší.

Proto neznám žádné neštěstí.“

„Kdo vlastně jsi?“ zeptal se Mistr Eckhart.

Žebrák ho znovu udivil. Řekl: „Jsem král.“

„A kde je tvé království?“

„Mým královstvím je má duše.

Je větší, než kterékoli království na zemi.“

„A jak jsi dospěl k této dokonalosti?“

„Všechno jsem přenechal Bohu.

Tak jsem v něm našel dokonalý klid, vnitřní radost a věčný pokoj.

Které království se s ním může měřit?“

Teologické texty 1/91

Divadlo pro anděly (3)

*Text uvedený v předchozí ukázce z Halíkovy knihy obsa-
hoval první autorovu úvahu nad výzvou papeže Benedik-
ta XVI. bratřím, kteří nenacházejí způsob, jak přijmout
Boha, aby přesto žili tak, jako kdyby Bůh existoval. Třetí
ukázka se zabývá „skrytostí Boha“ a odpovědí, kterou Bůh
od člověka na tento způsob své přítomnosti v současném
světě očekává.*

Listování ve stejnojmenné knize Tomáše Halíka – část třetí.

„Stali jsme se divadlem pro svět, anděly i lidi...“ (1 Kor 4,9).

„Celý svět je scéna a muži, ženy, všichni jsou jen herci.“
(Shakespeare: Jak se vám líbí)

Ratzingerovu radu těm, kdo nemohou věřit, aby žili tak, jako by Bůh byl, můžeme vyjádřit i takto: nemůžeš-li věřit, hraj to – hraj to, a nakonec uvěříš!

Krutě bychom se mýlili, kdybychom tuto větu chápali povrchně jako cynický návod k pokrytectví či lišácky pragmatickou výzvu ke konformismu. Hra není něco neskutečného, hra není jenom hra. Každé skutečné divadlo, každá skutečná hra není jen „zábava pro ukrácení dlouhé chvíle“ či „podívaná pro oči“. Vždy si ponechává něco z onoho původního *vhledu* do tajemství života, tedy z toho *učení*, které nemůže být předáno jen knihami či akademickými přednáškami.

„Nežiju už já sám, nýbrž žije ve mně Kristus,“ píše apoštol Pavel. Jak v něm žije? Jak jinak v něm může žít než tak, že mu apoštol propůjčil scénu svého života, aby v ní Kristus sehrál svou roli? „Křesťan má být druhý Kristus.“ Jak jinak než že bude „hrát Krista“ (nikoli ovšem: hrát si *na* Krista!). Má přebírat jeho úlohu ve světě.

Skrytý Bůh

Pozoruhodným provokativním a inspirativním způsobem rozvíjí teorii rolí významná evangelická teoložka Dorothee Sölleová. Obohacuje tím zásadním způsobem „teologii smrti Boha“ z šedesátých let dvacátého století, kterou celá plejáda teologů reagovala na ateistickou kritiku křesťanství a hledala odpověď na (nejen náboženskou) krizi západního člověka.

Pro Sölleovou je „smrt Boha“ (termín původně Hegelův a Nietzschův) především *dějinnou událostí* probíhající v posledních dvou stoletích v evropských duchovních dějinách: *spočívá ve ztrátě bezprostředního vědění o Boží přítomnosti*, způsobené tím, že se dřívější rozšířené pojetí Boha jako absolutního vládce stalo (jak o tom psal Bonhoeffer v cele smrti na konci nacistické éry) tváří v tvář utrpením dvacátého století nevěrohodným.

Na adresu těch, kdo odmítají Boha proto, že ho činí

odpovědným za utrpení obětí války, Sölleová poznamenává: Neprozrazují touto výčitkou především svůj vlastní nezralý (a nekřesťanský) obraz Boha, Boha jako projekce mocenských aspirací, „orientálního Boha“ coby všemocného vládce, který má jednat za nás, zbavit nás odpovědnosti za naše činy? Dává nám skutečná křesťanská víra oprávněnou stavět Boha do této pozice, požadovat takovou „všemocnost“, která by nás zbavila vlastní odpovědnosti?

Od Boha ani od církve nemůžeme čekat, že budou jednat za nás. **Situaci proměněné Boží přítomnosti je třeba přijmout jako výzvu naší víře: Bůh se vydal člověku a cosi po něm žádá.**

Na zakoušenou „*nepřítomnost Boha*“ můžeme odpovědět dvěma způsoby. Buď ji můžeme chápat jako „jeho smrt“ a vyrovnat se sní jako s jinou ztrátou – *najít si náhradu* (role Boha nezůstane v žádném případě neobsazena), anebo můžeme přijmout tuto nepřítomnost jako jiný, *nový způsob jeho bytí pro nás*.

Tím, že se Bůh stáhl z naší zakusitelné přítomnosti, otevřel prostor k tomu, aby byl zastoupen. Křesťanská víra zná jeho zástupce: je to Ježíš Nazaretský. Je to ovšem krajně podivné, paradoxní zástupnictví: všemocného Boha zastupuje bezmocný smrtelník, který skončí na kříži. Největší paradox Ježíšovy zástupné role spočívá ale v tom, že tento člověk Ježíš zastupuje zároveň člověka (před Bohem) i Boha (před lidmi). Proto Ježíš přijímá, bere na sebe lidskou ubohost, chudobu, smrtelnost, která náleží „*roli člověka*“, a zároveň si „*zachovává božskou přirozenost*“, neboť před člověkem zastupuje Boha. Křesťanská ortodoxie velmi zdůrazňuje, že Ježíšova *lidská* role, ale ani jeho *božská* role není *jen* hraná (ve smyslu „předstíraná“) či jen na čas „*vypůjčená*“; obě jsou rolemi, které mu náleží: opravdu je jak člověkem, tak Bohem. **Božská přirozenost však nespočívá v orientální suverenitě, nýbrž v nepodmíněné velkorysosti lásky.**

Sölleová tak jen jinými slovy vyjadřuje klasickou christologii: Ježíš je pravý Bůh, jinak by nemohl být naším vykupitelem, musí být však zároveň pravým člověkem (tedy od Otce odlišným) a identifikovat se s člověkem, lidstvem a lidstvím. To že Ježíš není *identický* s Otcem, je pro nás velmi důležité, do našeho příběhu nevstoupil Otec, nýbrž Syn, aby nás skrze sebe přivedl k Otci a tím navrátil k identitě, jež byla tragicky narušena prvotním hříchem.

Pro autorčin výklad je dále podstatné rozlišení úlohy zástupce a náhradníka. Když jsem nepřítomen, jsem nemocný či na cestách, mohu být zastoupen, jsem-li odepsán, propuštěn či mrtev, musím být *nahrazen*. Zástupce čeká na okamžik, až bude učiněn nadbytečným; pro náhradníka se nahrazený nadbytečným už stal. Zástupnictví souvisí s nepřítomností, nahrazování se smrtí.

Novověký ateismus chce po člověku, aby byl náhradníkem Boha, aby Boha učinil a ponechal mrtvým. Ježíš však reprezentuje jinou alternativu: nechce Boha nahradit, nýbrž ho *zastupuje* – se vši vážností a tíhou této role – a tím také na Boha (v čase jeho „nepřítomnosti“) trvale

poukazuje. Tím, že Boha „představuje“, staví Ho před nás a nás staví před něj. Tím, že Ho (jeho „rolí“) re-prezentuje (zpřítomňuje), činí Ho přítomným – On je při nás a my při něm. Ovšem **Kristovo zástupnictví odkazuje k Bohu, který je - řečeno s Rahnerem – „absolutní budoucností“, který tu „ještě“ není, ale ukáže se na samém konci: pak „bude Bůh všechno ve všem“.**

Sölleové také velmi záleží na tom, aby zástupnická, vykupitelská role Ježíšova nebyla vnímána jako snímání odpovědnosti lidí za to, co je jejich vlastním úkolem. Ježíš z nás nesnímá odpovědnost, „nenahrazuje“ ji. Umřel místo nás, avšak proto, abychom se my naučili umírat pro druhé. Byl (zástupně za nás) vzkříšen, avšak jsme to my, kteří se máme naučit žít. **Nejen Kristus zastupuje Boha v tomto světě, nýbrž i jeho přátelé a bratři.**

Bůh má k dispozici jen naše ruce...

Vraťme se nyní k Ratzingerově radě nevěřícím a k jejímu vyjádření slovy: **nemůžete-li věřit, hrajte to.**

Po exkurzi do díla Dorothee Sölleové bychom jim ji možná mohli předložit jako následující (jistě poněkud smělý) návrh: **zakoušíte-li Boží nepřítomnost, pokuste se Ho zastoupit (nikoliv nahradit); pokuste se hrát roli, kterou na sebe vzal Kristus; odvažte se vstoupit do příběhu, nezůstávejte diváky, buďte aktéry a spolutvůrci jedinečného „divadla pro anděly“.**

Hraní role zde neznamená cokoli předstírat, být něčím jen naoko, a ne doopravdy; **znamená to naplnit své opravdové poslání** (tak jako když řekneme, že někdo plní roli otce, znamená to, že otcem je, a dokonce že je jím víc než v prostém biologickém smyslu: rozumí závazkům a odpovědnostem plynoucím z této role a uskutečňuje je). A jakkoli nechceme nijak zeslabit či zrelativizovat jedinečnost a autentičnost Ježíšovy role, vzpomeňme, že jsme už v knize Exodus narazili na místa, kde Hospodin ukládá Mojžíšovi hrát jeho roli, *být faraonovi a Aronovi Bohem (Ex 4,16 a 7,1).*

Možná, že mají pravdu ti, kdo říkají, že Bůh nyní nemá k dispozici žádná jiná ruce než naše, žádná jiná ústa než naše; že v době své skrytosti chce být ve světě přítomen **naší vírou, nadějí a láskou, v naší modlitbě a naší věrnosti, v našem svědectví.** Křesťané věří, že autentickým „hraním této role“ je následování Ježíše, napodobování Krista. Náplní této role, stručně řečeno, je **být člověkem pro druhé** – a právě tím také (třeba ne výslovně) „pro Boha“. Tato náročná „hra“, zdůrazněme to ještě jednou, je pravým opakem blasfemického a nebezpečného „hraní si na Boha“, s nímž se v našem světě setkáváme bohužel téměř na každém kroku.

Když Ježíš vyzval své učedníky, aby mezi sebou a také s ním **byli jedno, tak jako on je jedno se svým Otcem (Jan 17,22-23)**, také jim výslovně slíbil, že **i oni budou činit skutky, které on učinil – a ještě větší. (Jan 14,12)**

Bůh bydlí ve svobodě

Ratzinger – rozumím-li mu dobře – chce stejně jako kdysi osvícenci **zachránit „veřejnou morálku“** (platnost a účinnost morálních hodnot) v době krize náboženství. **Zachránit ji tím, že zachráníme její transcendentální předpoklad.** Křesťané se k němu přimykají svou vírou. Ty, kdo tuto víru nesdílejí, k ní nemůžeme nutit, avšak navrhneme jim, aby ho **uznali alespoň jako pracovní hypotézu.** Vždyť ani pro věřícího není Bůh a víra k dispozici jako matematická jistota.

Ratzinger se tak vrací ke Kantovi v jehož systému byl Bůh přítomen jakožto „postulát praktického rozumu“ – totiž jako tichý předpoklad smysluplnosti mravního jednání. Jedná-li kdo mravně, už tím samým (třeba ne vědomě) předpokládá (uznává, potvrzuje) existenci Boha, svobody a nesmrtnosti duše, protože pouze tehdy, platí-li tyto předpoklady, má jeho mravní jednání smysl.

Na rozdíl od řady komentářů k Ratzingerově výroku si ale nemyslím, že papež chce po „našich nevěřících přátelích“ pouze či především to, aby se vydali cestou „slušného života“, a řídili se křesťanstvím inspirovanou etikou. Slušných, poctivě žijících lidí je v našem světě bohudík stále dost a nemusí k tomu nutně potřebovat „hypotézu Boha“, to přece Ratzinger ví přinejmenším stejně dobře, jako většina z nás. Ratzingerův návrh nelze zploštit na dobrou, leč poněkud triviální radu: Lidé, ať jste věřící, či ne, držte se Desatera.

Člověk „praktické (živé) víry“ není pouze *plničem příkazů* (předem daných), byt' byly vtesány na tak svaté desky. **Cesta otevřená Pavlovým NE Zákonu ukazuje, že člověk živé víry se řídí „zákonem svobody“; nikoliv tím, co je vtesáno na kamenné desky, ale tím, co je vepsáno do jeho srdce (2 Kor 3,3); je veden Duchem (tedy „inspirován“).** Je to svobodný člověk a ve svobodě musí vytrvat, nesmí se nechat zaplést do „otrockého chomoutu (srov. Gal 5,1), a především si nesmí plést svobodu se svévolí (srov. Gal 5,13). „Miluj – a pak dělej, co chceš“, vyhrotil tuto zásadu Augustin (s důvěrou, že posluchač ví o odpovědnosti, kterou pravá láska a pravá svoboda zahrnují).

Zkusme tedy ve světle právě řečeného dešifrovat Ratzingerovu radu „vést svůj život, jako by Bůh byl“, takto: *chovejte se jako opravdu svobodní lidé.*

Apoštol nám říká: Kde je Duch Páně, tam je svoboda (2 Kor 2,17). Zkoumejme, zda to platí i naopak: Kde je opravdová svoboda, tam je Bůh vždy už „při díle“, tam vane jeho Duch. Znamenalo by to, že **stát ve svobodě se vsí odpovědností** zároveň znamená skutečně **být v Bohu** – byt' by Bůh byl v takovém životním příběhu přítomen třeba jen nereflktovaně, „anonymně“, nepojmenován; třeba jen jako hypotéza, jako možnost...

Mezitulky a zvýraznění Jaromír Mikušek

60hodinový modlitební řetěz

V den slavnosti sv. Petra a Pavla oslaví Svatý otec Benedikt XVI. 60. výročí své kněžské služby. Kongregace pro klérus při této příležitosti vyzvala věřící a kněze na celém světě, aby se toto jubileum oslavilo šedesáti hodinami modliteb za posvěcení kněží a dar nových kněžských povolání, pokud možno před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní. Tato forma oslavy by měla končit v pátek 1. července na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, kdy se zároveň slaví Světový den modliteb za kněze.

V naší farnosti se pokusíme připojit k těmto modlitbám. Začátkem ve středu 29. června na slavnost sv. Petra a Pavla po druhé ranní mši svaté, tedy v 9.00 hod. Kostel by měl být otevřen následujících 60 hodin, které se završí v pátek 1. července na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ve 21.00 hod. Protože je to zároveň první pátek v měsíci, bude kostel otevřen i další noc – třetí v pořadí.

Většina času bude nabídnuta pro tichou modlitbu a adoraci na tři hlavní úmysly:

- vděčnost za 60 let kněžství Svatého otce
- posvěcení všech kněží a jejich služby
- za nová kněžská povolání.

Bude možné se účastnit také společných modliteb během dne:

v den zahájení v 9.00 hod – modlitba radostného růžence
ČT, PÁ 5.45 hod – ranní chvály + radostný růženec
ČT, PÁ 6.30 hod – mše svatá
ST, ČT, PÁ 12.00 hod – modlitba Anděl Páně + růženec světla
ST, ČT, PÁ 15.00 hod – modlitba křížové cesty + korunka Božího milosrdenství
ST, ČT, PÁ 17.45 hod – modlitba bolestného růžence
ST, ČT, PÁ 18.30 hod – mše svatá
ST, ČT – po večerní mši svaté nešpory + slavný růženec
PÁ – po večerní mši svaté společná adorace na zakončení těchto 60 hodin

V kostele budou archy, do kterých bude možno se zapsat. Věřím, že takto pokryjeme celých 60 hodin. Využijme této nabídky. Podpoříme Svatého otce a budeme mimořádným způsobem spojeni s celou církví.

o. Pavel

Mariánské informace

- Výroční pouť v Litmanové se uskuteční v neděli 7. 8. 2011. Pokud se přihlásí dostatečný počet, pojedou opět autobus.
- Poutě Fatimského apoštolátu do Medžugorje je plánována ve dnech 12. – 18. 9. 2011. Prosím zájemce, ať se mi přihlásí včas.

Václav Chládek

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

téma: **Mohu žít bez Boha?!**

s **P. Prokopem Brožem a s boromejkami 9. - 15. července 2011**
na Hutisku – Solanci v Beskydech
určeno pro dívky od 18 do 30 let

S sebou: spacák, Bibli, breviář (kdo má), Cena: dobrovolná

Kontaktní osoba: S.M. Vincenta Kotinková, vincenta@boromejky.cz, mobil 723 477 525
Palkovická 524, 738 01 Frýdek - Místek, www.boromejky.cz

×

PŘIHLÁŠKA: můžete poslat poštou nebo e-mailem, předběžně i telefonicky

Jméno:	škola nebo zaměstnání:
adresa:	e-mail:
telefon:	kdy:
rok narození:	kde:

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Adriana Němcová	Natálie Terezie Zahradilová
Dominik Masopust	Thomas Ryan Ernest
Ketrin Anna Marie Bangová	Dominik Kostelný
Vilém Jan Černý	Jiří Kadlec
Matyáš Fojtík	Karolína Kadlecová
Aleš Jakub Zeithamel	

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Radim Indrák	Kristýna Gilarová
Krhová 352	U vodojemu 1235

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Emílie Hubová *1. 11. 1940 †15. 5. 2011, Krhová–Hrádky 130
Jindřiška Kotulková *30. 1. 1934 †18. 5. 2011, Na Šišťotě 720
Alois Slimáček *18. 9. 1931 †19. 5. 2011, Vsetínská 829
Anna Zetková *26. 7. 1933 †21. 5. 2011, Podlesí 154
Ludmila Pokorná *28. 9. 1922 †28. 5. 2011, Na Příkopě 580
Alois Janoš *13. 2. 1936 †10. 6. 2011, Poličná 459
Martin Růžek *12. 6. 1961 †12. 6. 2011, Křižná 658

Lešná

Karel Hoferek *5. 6. 1941 †15. 5. 2011, Lešná 83

Život farností číslo 6, ročník XVIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jirí Dřímál.
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.um@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází o 13. neděli v mezidobí, 26. června 2011

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>